

מסורת הש"ס

- (א) ופירושו ממלא כשי"י ערובין ה' ד"ה והאמר,
- (ב) ויקראו (א) שמתן (א) ודף לטו.
- (ג) וצ"ק ס"ג (א) ודף לטו.

תורה אור השלם

1. וישא אהרן את ידיו אל העם ויקרבם וירד מעשת החטאת והעלה ודשקלמים ויקרא ט כב לקום: במדבר ו כב 3. אלה יעמדו לפרך את העם על הר גורן בעברכם את הירדן שמעון ולי ויהודה ויששכר ויוסף ובנימין: דברים ט כב 4. בעת ההוא הבריל ה' את שבט הלוי לשאת את ארון ברית ה' לעמד לפני ה' לשרתו ולפרך בשמו עד היום הזה: דברים י ח 5. כי בו בחר ה' אליהו מכל שבט ישראל לעמד לשרת בשם ה' הוא אבנני כל הקימים: דברים יח ה 6. וישא אהרן את ידיו אל העם ויקרבם וירד מעשת החטאת והעלה ודשקלמים ויקרא ט כב 7. ושמנו את שמי על בני ישראל ואני אקרבם: במדבר י כו 8. כי אם אל הקוקים אשר יבחר ה' אליהם מכל שבטים לשוים את שמו על לשבנו תודשו וקאת שקמה: דברים יב ה 9. מזבח אדמה תעשה לי ויהיה עולו את עולתך ואת שלמתי את צאנך ואת בקרך בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך: שמות כ כ

הגהות הב"ח

- (א) רש"י ד"ה ואיתקש וכו' שמו הס"ד ואח"כ מ"ה בשם המפורש שם המיוחד: (ב) ד"ה לטעם וכו' להספלה הא דאמר וכו' וכו' נ"ב ס"א ואינו בכלל ברכה הא דאמרין כה תברכו פניה בפנים:

גליון הש"ס

גמ' דכתוב לעמוד לשרת מה דקשה הא דלאו קרא עלמו צ"י עקב כתיב לעמוד לפני ה' לשמו ולפרך בשמו: ע"י דכפר זית רענן פ' עקב ונתחבטו עבות עקב ח"כ ס"א ח' וצ"מ מ"ע מנהו כ' כתב ליתר ור' נתן נפקא ליה עמדה מכתמי לעמוד לשמו ולפרך שמו עכ"ל וצ"ע וי"ו תוספת מנחת דף קט ע"א ד"ה ל:ל

מוסף רש"י

נקטינן. מקורת חלופתו, מנהג כדמיוני (שד"ח) ח"ה.

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

לח.

עין משפט
גר מצוה

לב א מיי פ"ד מהל' תפלה הלכה ג סגמ עשין נ טושי"ע ח"ח סי' קכח סעף יב ונכרי אלפס פ"ק הקורא את המנינה דף רעד. וברא"ש שם סימן י"ח:

לג ב ב מיי שם ה"ל ט: לד ד ד מיי שם הלכה ט יא וסגמ שם טושי"ע שם סעף יב ונכרי אלפס: לה ו מיי פ"ה מהל' ביאת מקדש הלכה טו ז:

לו ז ז מיי פ"ד מהל' נשאות כפיס הלכה י יא וטושי"ע שם סעף י"ז: יב ז מיי שם ה"ל ג יא יב סגמ עשין כ טושי"ע ח"ח סי' קכח סעף י"ז: לח י מיי שם הלכה יא טור ש"ע שם סעף ד:

לב כ מיי שם הלכה ח טושי"ע שם סעף י:

תוספות שאני

מה משרת בעמידה אף מברך בעמידה י"מ דכתיב בעל תשובה ראו הוא לרובין ולא מקשי ליה לפסול עבודה דכהן שישתמד רחוב לא יקרב אלי לשרתו ותנן בפ' בהרא דמנחה כהנים שישמשו בבית חנוני לא שישמשו בירושלם הא שבוב עובדן מותרין וכ"ש בזמן הזה לרובין ואמרי' נמי החם היו אלו כבעלי מומין ולא מצינו בשום מקום שבעל מום מפסול לרובין אלא אי"כ היו מומין שבגלוי שהעולם מסתכלין בו. אף בניו בנשיאות כפיס ולא תקשי תו שכן כהן גדול דאין משיבין על החיקש וכתיב כל הימים ואל תקשי לך תו ראש חדש ועבודת צבור ל"ה: לשנים קורא כהנים פ"ה כשיש שם שני כהנים לפרך שליה צבור כשגמר ברכת הוראה (עד חזן מבית הכנסת) ל"ה:

ככהנו. צ"ו ד ה"י: כנינויו. כאל"ף דל"ת: כנגד הכפוסיהס. מפני שצריך נשיאות כפיס כדאמרין בצרייתא בגמרא: וצמקדש. למעלה מראשיהס מפני שמצרכין את העם שם המפורש ושכינה למעלה מקשרי אלצעותיהס: שאין מגזיה למעלה מן הציץ אם ידיו. מפני שהשם כחזב עליו:

ככתבו ובמדינה בכינויו *במדינה כהנים גושאים את ידיהן כנגד כתפיהן יבומקדש על גבי ראשיהן² חוץ מכהן גדול שאינו מוגביה את ידיו למעלה מן הציץ ר' יהודה אומר אף כהן גדול מוגביה ידיו למעלה מן הציץ שנאמר וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם: גמ' תנו רבנן² כה תברכו ב' בלשון הקודש אתה אומר בלשון הקודש או אינו להלך אלה יעמדו לברך את העם מה להלך בלשון הקודש אף כאן בלשון הקודש רבי יהודה אומר אינו צריך הרי הוא אומר כה עד שיאמרו בלשון הזה תניא אידך כה תברכו בעמידה אתה אומר בעמידה או אינו אלא אפי' בישיבה נאמר כאן כה תברכו ונאמר להלך אלה יעמדו לברך מה להלך בעמידה אף כאן בעמידה ר' נתן אומר אינו צריך הרי הוא אומר⁴ לשרתו ולברך בשמו מה ימשרת בעמידה אף מברך בעמידה ומשרת גופיה מנלן * דכתיב⁵ לעמוד לשרת תניא אידך כה תברכו בנשיאות כפיס אתה אומר בנשיאות כפיס או אינו אלא שלא בנשיאות כפיס נאמר כאן כה תברכו ונאמר להלך וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם מה להלך בנשיאות כפיס אף כאן ונאמר להלך כהן גדול וראש חודש ועבודת צבור אף כאן כהן גדול וראש חודש ועבודת צבור ר' נתן אומר אינו צריך הרי הוא אומר⁵ הוא ובניו כל הימים מקיש בניו לו מה הוא בנשיאות כפיס אף בניו בנשיאות כפיס וכתוב כל הימים ואיתקש ברכה לשירות ותניא אידך כה תברכו את בני ישראל בשם המפורש אתה אומר בשם המפורש או אינו אלא בכינוי ת"ל וישמו את שמי שמי המיוחד לי יכול אף בגבולין כן נאמר כאן וישמו את שמי ונאמר להלך⁶ לשום את שמו שם מה להלך בית הבחירה אף כאן בבית הבחירה רבי יאשיה אומר אינו צריך הרי הוא אומר בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך בכל מקום ס"ד אלא מקרא זה מסורס הוא בכל מקום אשר אבוא אליך וברכתך שם אזכיר את שמי והיכן אבוא אליך וברכתך בבית הבחירה שם אזכיר את שמי בבית הבחירה תניא אידך ישראל גרים נשים ועבדים משוחררים מנין ת"ל² אמור להם לכולהו תניא אידך כה תברכו פנים כנגד פנים או אינו אלא פנים כנגד עורף ת"ל אמור להם כאדם האומר לחבירו תניא אידך רם או אינו אלא בלחש ת"ל אמור להם כאדם שאומר לחבירו אמר אביי⁷ דקטנין לשנים קורא כהנים ולא אינו קורא כהן שנא' אמור להם לשנים ואמר רב חסדא נקטינן כהן קורא כהנים ואין ישראל קורא כהנים משלם

ונאמר להלך אלה יעמדו לברך. תימנה אדרבה אימא ונאמר להלך ואלתא ושבעת זכרת מה להלך ככל לשון כדאמר לעיל (דף ג.) וי"ל דמסתברא ליה טפי למילף זכרת כהנים מזכרת הר גריזים דשמיין מפורש צמורה דזכרות עלמן נמי מפורשות שיהי הציץ הקללות המפורשות ארור האיש לזכרה אכל לשון זכרת המזון אינה מפורשת צמורה: ורבי יהודה אומר הרי הוא אומר כה. אכל לרצון לא משמע להו עיכובא כה אלא ככה: קשיא ליה דר' יונתן. אינו לשון הכייתא אלא לשון פי הגמרא וה"ג לה צסיפרי ר' יונתן אומר ר' אי מה להלך וכו': וכתוב כה הימים. תימנה אכתי עבודת ימיד מהיכל לן דלימרי לדיכא נשיאות כפיס והא ככל הימים איכא נמי עבודת צבור כגון תמיד ונראה דודאי לזכרי הכל אימעט עבודת ימיד מנשיאות כפיס ור' יונתן נמי אגב שיטתיה נקט ליה ולא היה נשיאות כפיס ככל יוס אלא עבודת תמיד כדתנן צפ"ה דקדר תמיד (דף ג.) דלאחר שנתנו איברים על גבי כש ומלחוס ירדו וצלו לכן ללכת הגזית אמר לכן הממונה זכרו זכרה אמת והס זכרו קראו עשרת הדברות שמע והיה אם שמעו ויאמר וזכרו את העם ג' זכרות אמת וליז עבודה זכרת כהנים והוא הדין בעוספין וצממית של צין הערבים: ואיתקש ברכה לשירות. לעיל קאי דקאמר מקיש צניו לו אימא לענין שירות דוקא איתקוש להכי קאמר כיון דאיתקוש לשירות הוא הדין לזכרה דאיתקוש זכרה לשירות: אן אינו אלא בכינוי רצניו הלל פ"י דספרי בכינוי בניו אל אלהים זכרות ולא מסתבר דהכי תיסק אדעתא לזכרי קרא למימר יברך אלהים זמקום שם זן ארבע אותיות אלא בכינוי יש לומר כקריאתו כאל"ף דל"ת: קרי' הוא אומר בכל המקום אשר אבוא אליך וברכתך. הכי תני בספרי בכל מקום אשר אני נגלה שם מהא מזכיר את שמי והיינו דקמתמה הכא בכל מקום ס"ד וכי בכל מקום אשר אני מראה שמי להזכיר דהיינו אפילו צנזולין זכרו דבכל מקום אשר אכל אלך משמע אני בעלמי שיהא שם גילוי שכינה אלא מקרא מסורס הוא בכל מקום אשר אכל אלך שמי נגלה שם שם אני מנוך להזכיר שמי המיוחד לי והיינו דוקא צנית הצמירה והיינו דקמני בספרי בכל מקום אשר אני נגלה שם מהא מזכיר את שמי ונראה דמזה הטעם נמנעו כהנים לברך שם המיוחד משמת שמעון הדיק כדאמרין דפרק ערך בקלפי (יומא דף ג.) לפי של זכו שוב לגילוי שכינה ונראה לר"י כהן שצריך זכרת כהנים צישיבה לא עשה ולא כלום הואיל ואיתקוש

זכרה לשירות וצני שירות אמר בפ"ב דזבחים (דף ג.) דיושב מחלל עבודה הילך אף כהן צריך לחזור ולברך מעומד: אן אינו אלא בא"ש. תימנה לר"י אמאי לא נפקא לן מיניה מג"ש דזכרה זכרה מהר גריזים מה להלך צקול רם אף כהן צקול רם ומצינו למימר דלא איצטריך אלא לר"י דלא יליף ליה מנזירה שיהא אלא מכה: לשנים קורא כהנים. זירושלמי פרק אין עומדין אמר רב חסדא לר"י אמר רב נחמן בר יצחק אומר אם היה כהן א' אומר כהן שנים אומר כהנים אמר רב חסדא אפי' כהן קורא כהנים שאין קורא כהנים אלא לאומו שבט: כל